

Hans Mijnders

Dieven op vakantie



AVI E5

© 2019 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2983 4
www.uitgeverijdenhertog.nl

Foto achterflap: Nico Mijnders

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Wat is Friesland toch een geweldige provincie.' Vader wijst door de voorruit van de auto naar het meer aan de rechterkant van de weg. 'Moet je al dat water zien.'

'Maar zonder bootje heb je daar niet veel aan,' vindt Benjamin.

'Als ik het goed heb gezien op de site, hebben ze in het park waar we naartoe gaan allerlei soorten bootjes,' zegt moeder.

'Hoelang is het nog rijden?' wil Nora, het zesjarige zusje van de tweeling Benjamin en Olivia, weten. 'Ik ben misselijk.'

'Hè?' Moeder draait zich met een verbaasd gezicht om. 'Sinds wanneer word jij misselijk van autorijden?'

'Gewoon. Ik ...' Nora kijkt haar moeder met een benauwd gezicht aan.

'Hierzo.' Olivia stopt haar zus een plastic zak in haar hand. 'Als je mij maar mist.' Benjamin schuift nog wat meer naar het raam.

'Ik zal het raampje naast je een stukje opendoen.' Vader drukt op een van de knopjes naast hem en gelijk zoeft het raam aan de kant van Nora naar beneden.

'En toch begrijp ik het niet,' houdt moeder vol. 'Ik heb nooit iets van wagenziekte bij jou gemerkt. Of ...' Ze wijst naar de zak die naast Nora ligt. 'Is dat de zak winegums

die jullie van oma hebben gekregen?’

‘Ik heb er twee op,’ zegt Olivia gelijk.

‘En ik drie.’ Benjamin kijkt met een triomfantelijke blik naar zijn zusje. ‘En jij?’

‘Dat ... dat weet ik ... niet meer. Ik heb ze niet geteld.’

‘Het waren er ontelbaar.’ Benjamin schiet in de lach.

‘Logisch dat je misselijk bent.’

‘Gaat het, of moet ik stoppen?’ wil vader weten. ‘Kijk.’

Hij wijst naar een plaatsnaambord. ‘We zijn in Makkum.’

Nora zucht diep. ‘Met het open raampje gaat het een stuk beter.’

Benjamin heeft intussen zijn telefoon gepakt en appt naar zijn neef Jack, die in Makkum woont: *Wij rijden Makkum in. Ben je er al?*

Bijna gelijk krijgt hij antwoord: *Ik sta bij de receptie.*

‘Jack staat bij de receptie op ons te wachten. Echt leuk dat we hier op vakantie gaan.’

‘Mooi zo.’ Vader kijkt via de achteruitkijkspiegel even naar Benjamin. ‘Jij hebt er zin in zo te horen.’

‘Echt wel.’

‘Maar wij ook.’ Moeder kijkt met een tevreden gezicht naar buiten. ‘Zo vaak zie ik mijn zus en zwager niet.’

Benjamin zit intussen met zijn neus tegen het raam. Rechts ziet hij het haventje van Makkum. ‘Gaaf, er liggen oude zeilschepen.’

‘Daar gaan we snel een keer kijken,’ zegt vader. Hij wijst naar de navigatie. ‘Over tweehonderd meter moeten we er zijn.’

Op de parkeerplaats van het vakantiepark springt Benjamin als eerste uit de auto. Waar is Jack? Hij kijkt rond. Hij moet hier zijn, maar ...

'Benjamin!' klinkt het ineens. 'Hier ben ik.' Voor de ingang van het receptiegebouw staat een jongen met kort, blond haar te zwaaien. Op zijn spijkerbroek draagt hij een oranje polo.

'Hé, Jack!' Benjamin rent zijn neef tegemoet, die zijn fiets naast de ingang van de receptie heeft gezet. 'Stond je al lang te wachten?'

Jack kijkt op zijn horloge. 'Ik denk een kwartier. Wat gaaf dat jullie hier 'n week blijven. Van wie zijn de fietsen?' Hij wijst naar de auto.

'Van Olivia en mij.'

'Hé, neefje.' Olivia slaat haar armen om Jack heen. 'Echt lang geleden dat we elkaar hebben gezien.'

'Veel te lang geleden,' vindt Jack. Hij begroet zijn oom en tante en geeft Nora een high five. 'Hé, grote nicht van me. Wat zie jij wit. Heb je last van wagenziekte?'

'Nee-ee.' Benjamin schudt zijn hoofd en kijkt Jack met een serieus gezicht aan. 'Nora heeft last van de geheimzinnige T.W.-ziekte.'

'T.W.-ziekte?' Jack kijkt hem vragend aan. 'Daar hebben we in Friesland geen last van.'

'Maar wel als je uit Rotterdam komt,' valt Olivia haar broer bij.

De ogen van Jack glinsteren. Hij begrijpt dat de tweeling hun zusje voor de gek houdt. 'Wat betekenen de letters T en W?'

Benjamin kucht een keer. 'Teveel Winegums,' zegt hij dan, terwijl hij ernstig knikt. 'Heel vervelend. Je wordt eerst wit, daarna misselijk en dan ...' Hij maakt een gebaar alsof hij overgeeft.

'Zo is het wel genoeg,' vindt moeder. Ze slaat een arm

om de schouders van Nora. 'Gelukkig krijg je weer een beetje kleur.'

'Ik ga de sleutel van het huisje halen.' Vader knikt naar de deur van de receptie. 'Of heb jij dat al gedaan, Jack?' Jack schudt lachend zijn hoofd. 'Die zullen ze aan mij niet geven. Ik denk trouwens dat u een borg moet betalen.' Hij wenkt Benjamin en Olivia. 'Kom, even een selfie maken.'

Als ze even later de slagboom passeren en het park op rijden, ziet Benjamin rechts allemaal bootjes, een midget-golfbaan, skelters ... Dit worden leuke dagen. 'We gaan toch wel een keer varen? En dan niet in zo'n suf bootje.' Hij wijst naar een elektrisch bootje, waar een opa en oma en twee kinderen in zitten. 'Eentje die echt snel gaat.' 'Volgens mij komen we tijd tekort,' vermoedt moeder. 'Tante Gerdien heeft ook al allemaal plannen gemaakt.' 'Hopelijk duren deze dagen heel lang, want over een week moet ik mijn rooster en mijn boeken halen.' Vader grijnst. 'En die boeken moeten allemaal worden gekaft.'

'Ik heb met Milan en Thom afgesproken om het samen te doen.'

'Denk je dat het dan beter gaat?'

'We doen het bij Thomas thuis en zijn moeder gaat het ons leren.'

'Goed geregeld,' vindt moeder.

'We zijn er.' Vader wijst naar het nummer. 'Friesche Vlaak 25. Zo-o, dat is een mooi plekje.'

'Aan het water!' roept Nora opgetogen.

Vader doet de motor uit. 'Laten we eerst maar eens in het huis gaan kijken.' Hij pakt een tas uit de achterbak van

de auto en loopt met de sleutel in zijn hand naar de deur. 'Er is wifi.' Benjamin wijst naar de code die op de deur in de gang is geplakt. Hij pakt zijn telefoon en voert de code in. 'Gelukt!'

'Kom nou eens kijken!' roept moeder vanuit de kamer. 'Wat heerlijk, al dat water.'

'We hebben de rubberboot toch bij ons?' herinnert Olivia zich. 'Of hebben jullie die niet meegenomen?'

'Dat is waar. Ik ga 'm gelijk oppompen.' Benjamin stoot Jack aan, die op zijn fiets achter hen aan is gekomen. 'Ga je mee?'

'Mag ik ook mee?' Als Benjamin en Jack de boot hebben opgepompt en zijn ingestapt, komt Olivia aanrennen. In haar ene hand heeft ze twee peddels, in de andere hand een oranje trui. Haar lange, zwarte haar heeft ze in een staart gebonden.

'Kunnen we met z'n drieën in de boot?' Benjamin kijkt aarzelend naar de rand van de rubberboot, waar het water al een beetje overheen spat. 'We zitten er nu met z'n tweeën in en het water komt al tot de rand.'

'Tuurlijk, ik ben zo lichtje als een veertje.' Olivia geeft de peddels aan Benjamin. 'Ik trek even mijn trui aan, want op het water kan het best koud zijn.' Ze trekt de trui over haar hoofd. 'Een oranje trui op een spijkerrok, is dat niet een beetje te opvallend?'

Benjamin schudt zijn hoofd. 'Niks meer aan doen.' Hij kijkt even naar Jack. 'Leuk joh, een zus. Zo gaat het hele dagen: "Staat dit leuk? Kleurt dit T-shirt bij mijn haar?" Maar ja ...' Hij haalt zijn schouders op. 'Dat hoort blijkbaar bij groep 8, want alle meiden in onze klas hebben

er last van.'

'Denk niet dat het in de eerste klas van het voortgezet onderwijs anders is.' Jack lacht. 'Maar gaan we nou?'

'Alleen mijn schoenen nog.' Olivia trekt haar witte gym-schoenen uit, gooit die in het gras en springt in de boot. Door de klap verliest Jack zijn evenwicht en valt languit voorover. Nog net weet hij een paaltje van de steiger vast te pakken.

'Laat dat paaltje maar los,' zegt Olivia.

'Dat gaat niet, want dan val ik in het water.'

Benjamin kijkt vol verbazing naar zijn neef, die half over de rand van de rubberboot hangt en zijn handen krampachtig om het paaltje klemt. 'Wat doe jij nou?'

'Help me liever.'

'Oké, maar ...' Benjamin kijkt even naar Olivia, '... hoe?'

'Trek aan zijn benen.' Gelijk pakt Olivia het rechterbeen van Jack en begint te trekken. 'Pak jij zijn andere been.'

'Maar dan moet Jack dat paaltje nu echt loslaten.'

'Dan val ik in het water,' klinkt het benauwd.

'Toch zal het moeten.' Benjamin richt zich half op in de boot om meer kracht te kunnen zetten. 'Eén, twee ... drie.'

Gelijk pakt hij het linkerbeen van Jack en geeft een enorme ruk. 'Nee!' Het gaat zo gemakkelijk, dat hij zijn evenwicht verliest. In paniek maait hij met zijn armen, probeert weer in evenwicht te komen ... De rubberboot gaat wild heen en weer. Dan valt hij met een klap over de rand van de boot. Bijna gelijk voelt hij grond onder zijn voeten. Hij richt zich op en wrijft het water uit zijn ogen. Brr ... echt warm is dat water niet.

Dan ziet hij het lachende gezicht van Olivia. 'Lekker water?'

'Wat ben jij nou aan het doen?' vraagt Jack, die overeind is gekrabbeld en op de bodem van de boot zit. 'Je mag hier helemaal niet zwemmen, weet je dat niet?' Dan haalt hij de telefoon uit zijn broekzak, draait zich om en neemt een foto.

'Wat doe jij nou?' Olivia kijkt hem verbaasd aan.

'Ik maak een selfie. Dat is leuk voor de verzameling.'

'Vind je dit leuk?' Benjamin veegt zijn natte, zwarte haar naar achter en spat handenvol water naar zijn zus en neef. 'Dat zullen we nog wel eens zien.' Hij pakt de rand van de boot en duwt die naar beneden, zodat het water erin loopt.

'Wat is hier aan de hand?' Vader staat met een verbaasd gezicht aan de waterkant. 'We zijn amper in Friesland of Benjamin ligt al in het water.' Hij pakt de telefoon uit zijn zak en neemt lachend een foto.

'Kom eruit.' Moeder is op de herrie afgekomen en schudt haar hoofd. 'Anders word je ziek.' Ze steekt haar hand uit naar Benjamin.

'Eigenlijk wil ik ...' Benjamin kijkt naar Olivia en Jack.

'Dat komt later nog wel een keer,' zegt vader. 'Maar trek dan eerst je zwemkleding aan.'

'Mogen Olivia en ik met Jack meefietsen?' vraagt Benjamin na het eten.

Vader knikt. 'Wat mij betreft wel.'

'Als er maar niemand in het water valt,' vult moeder lachend aan.

'Dat hoor ik nu zeker de hele week.' Benjamin geeft Jack een stomp. 'Eén keer raden wiens schuld dat is.'